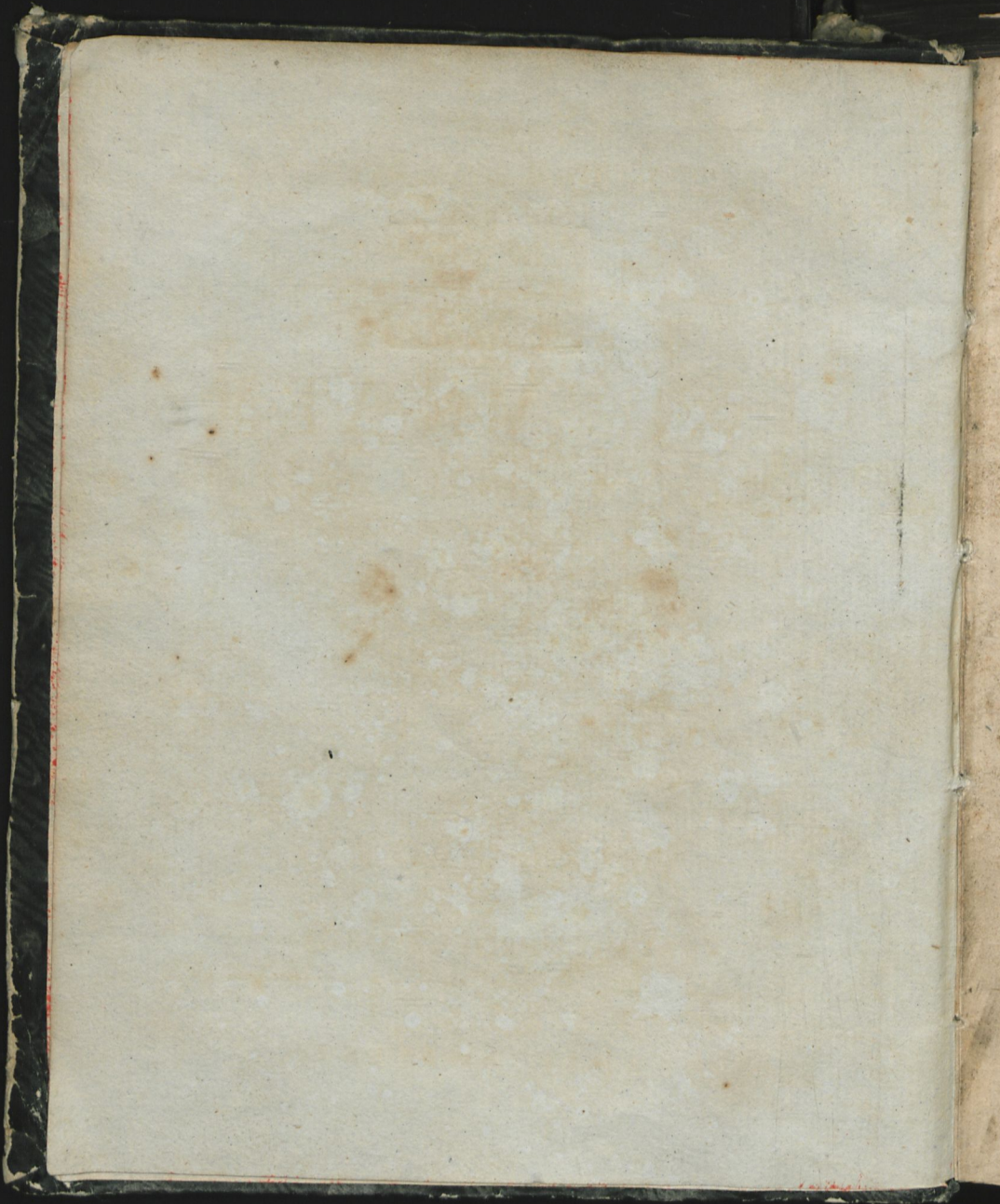

№. 59. 4.

38

MICULAS XX.

AVTHENTIÆ CHALDAICÆ *v. Ex. gen. in V.*

ALTDORFI d. 14. Nov. MDCCIII.

In AUDITORIO THEOLOGICO

moderatori τῆ συμφιλολογίᾳ submittere

PRÆSES

CHRISTOPHORUS Sonntag /

SS. Theol. D. & Prof. primarius,

⁊

RESPONDENS

ANDREAS SCHAUBERT, *af.*

Wehrda-Noricus.

Typis JODOCI GVILIELMI KOHLESII.

Iud usque tempus iidem Samaritanorum & Hebræorum fuerint. Credibilius enim his videtur, Jacobum Patriarcham suum istud idioma Hebræum inde usque à familia Eberi, ex qua fuerat oriundus, accepisse, quam à gente Samaritica sumpsisse mutuo. Notam *Briani Waltoni* sententiam, quam in Prolegomenis Polyglottorum Anglicanorum orbi dederat erudito, compendificet *Systema Gotthani H. E. lib. I. p. 336.*

MICULA II.

Comma undecimum capitis decimi Jeremiæ
 כְּדָנָה תִּאמְרוּן לְהוֹם אֱלֹהֵי דִי--שְׁמִיָּא וְאַרְקָא לֹא עֲבָדוּ
 תִּאמְרוּן מֵאַרְעָא וּמִן-תְּחֹת שְׁמִיָּא אֱלֹהֵי
 merè Chaldaicum est. Cum enim ex Judæa ad Judæos, in captivitatē Babylonicā una cum Rege Jojachim deductos, hoc caput epistolicum Propheta perscribat (adi sis *Cornel.* à *Lap.* in h. l. qui illud *πολιθρύλλητον* §. 23. *Scio, Domine, quod non est* לְאֶדְם *via ejus*, de homine singulari, nempe Nebucadnezare, interpretatur) eosque ab idolomania & astrologia Chaldæorum famosa dehortetur, §. 2, 3. & seqq. ecce! compellans eos, qui degēbant inter Chaldæos, Chaldaicum quoque verbum isthunc non sine gravi causa interferit: Sic DICITOTE ILLIS (vult, ut Judæi *αἰχμαλωτοι* etiam Ethnicis, inter quos vivebant, & illis quidem Chaldæis, Chaldaica hæc & proprii idiomatos verba fideliter inculcent) **DIH ISTI, QVI COELOS ET TERRAM NON FECERUNT, PERITURI SUNT E TERRA ET SUB COELO**

COELO IPSI. Συγκαρδίας, hæc Spiritus Sancti, linguam eorum, quos convertere voluit, novo & inflexo quasi affatu ad illud ipsum conversionis opus adhibentis, & epistolam, quæ tota cæteroquin Hebraica est, totò isthòc versu Chaldaico interpolantis, est oppido manifesta.

MICULA III.

Quemadmodum liberrimæ Spiritus Sancti dispositioni id vendicatur, quod vocabulum, si non terminatione, tamen origine Persicum מִיְכָלָא *Satrapæ*

(περσικὴ ἡ λέξις, ait Stuidas sub hac voc. Vid. Briffon. de regio Pers. princip. p. III.) intersperferit Textui Chaldaico Dan. III. 2: Ita non aliunde, quam ab eodem arbitrio & consilio Spiritus S. genuina asciscitur ratio, ob quam Daniel Propheta integer qua dimidiam fere sui partem idiomate Chaldaico fuerit exaratus. Fluit nimirum istud & porrigitur à cap. II, 5. u. a. caput VII. inclusivè. Similem epicrisin ferre decebit super Esra, cujus Authentia, inde usque à capite IV, 7. ad caput VI, 19. & rursus à versu decimo ad vigesimum septimum capitis VII. Chaldaica est. Ita visum Spiritui Sancto Glossarchæ, idque propter commercium linguarum Hebraicæ & Chaldaicæ, Matris & Filiæ, quod inter Ecclesiam Dei αἰχμαλώτων, & Chaldæos, apud quos hospitabatur ac detinebatur, intercesserat. Interim à potiori, quod ajunt, & eo, quod ὡς ἔστι τὸ πολὺ sive ut plurimum contingit, denominationem fieri fatemur, quando requisitis libri canonici V. T. communiter hoc quoque accensetur, ut lingua sit Hebraica conscriptus,

nisi malis dicere, quosdam sub Hebraicæ linguæ titulo etiam Chaldaicam, Syriacam, nonnullis Surianam dicitam, atque adeo quamlibet Aramæam, voluisse comprehendas.

MICULA IV.

Chaldaismus est, affixionem secundæ personæ femininam si spectes, *B. Dn. Mitternachtio* aliisque dudum observatus, & metro non sine elegantia adimplendo commodus, in illis Psalmi centesimi tertii vocabulis, *ψ. 3. Qui remittit tibi עֲוֹנַי tua, o anima mea, peccata. ψ. eod. החלואיבי tuas infirmitates. ψ. 4. חַיִּיבִי vitas tuas, sive vitam tuam. ψ. eod. המַעֲטֵרְבִי coronans te. ψ. 5. נַעֲרִיבִי juventutes tuas, sive juventutem tuam.*

Adeo non erubuit mater à filia illud, quod sibi decorum erat, transumere, ut appareret, unam harum linguarum sine altera non posse satis dextre addisci.

MICULA V.

Eadem mutua *συνέμμετρος* linguarum, matriculæ filiaque, occurrere videtur in voce tritior ac notiore *בר* *filius*, utriusque genium sapiente. Ita quippe Chaldaicè Dan. III, 25. *לְבַר* *filio. כְּבַר* *quasi filius, ψ. 31. בְּרָה* *filius ejus, V, 22.* Sed & Hebraicè aureolum illud Psalmi secundi obviat in *v. 12. בְּשִׁקְרֵי בָר* *osculamini Filium*, haud alium certe, quam indigitaverat antehac, cum dixisset *v. 7. בְּנֵי אֶתְרִי* *Tu es Filius meus* (annotante vel Abenesra)

Filium

Filium indicans. Sic mater ad Lamuelem Prov. XXXI, 2.
 ומה בר-בטני ומה בר-נדרי *quid, fili
 uteri mei? quid filii votorum meorum?* Aft Agur de Filio Dei,
 XXX, 4. שם-בנו מה *quod nomen Filii ejus?* B. Joh. Hein.
 Ursino in Salomone Evangelico aliisque admodum scite
 id deducuntibus.

MICULA VI.

פסנתרין & סומפניר Dan. III, 5. *ecquid, amabo,
 sunt, nisi Græca ψαλτήριον & συμφωνία? Buxtorf. in Lex.
 Hebr. & Chald. de instrumentis Musicis interpretatur.
 En tibi ergo Chaldaismum authenticum, ex Græcia ac-
 cersitum! Quem utique malle concedere, quam Græ-
 cismum admittere in Hebræa dictione מְכַרְתִּיהֶם Gen.
 XLIX, 5. Conf. B. Gerbard. Comment. ad b. l. ut ut vel
 Raschi gladios explicet, qui Græcè dicuntur αι μάχαραι,
 & in Pirke Eliezeris scribatur de Jacobo, שקלל את
 כלשון יונית חרבם quod maledixerit gladiis ipsorum
 lingua Græcâ. B. Lutherus noster: Ihre Schwerdter. Ju-
 nius per conventiones reddidit à מכר vendidit, quasi
 diceretur: Conventionibus sive pactioibus illis, qui-
 bus cum Sicheinitis convenerant, perfide abusi sunt, ut
 seipfos tanquam arma & instrumenta sifterent injusti-
 tiæ & iniquitati ad perpetrandam violentiam. Alii red-
 dunt habitacula ipsorum, fallor, an à נור derivantes, &
 convenientiam hujus vocis cum מְגוּרֹתָם supponen-
 tes? Quid multa vero? Cum radix Hebræa nobis, una cum
 ana-*

ⲛⲓⲛⲓⲗⲁ ⲛⲓⲛⲓⲗⲁ

analogia formationis, suppetat, citra necessitatem hinc
matrix à filia, perinde, ac loco antehac producto Da-
niclitico factum, nonnihil desumpisse statuitur.

MICULA VII.

Tralatitium est, accentuum quorundam, in Avthen-
tia quoque Chaldaicâ distinguentium & conjungen-
tium, nomina terminationes ascivisse Chaldaicas. Ta-
les sunt Domini distinguentes v. g. **טפחא, סגולתא, ורקא,**
מפשא, תלשא magnus; & Servi conjungentes
v. g. **קדמא, דרנא**. Rationem hujus denominationis
Chaldaicæ non improbabili conjectura inde derivat
B. D. Wasmuth. Vindic. p. 68. & seqv. & 132. & seqv.
quod Tonologia Hebraica totumque illud Accentua-
tionis studium temporibus Efræ & Virorum Synagogæ
Magnæ consueto tunc Chaldaico potissimum sermone
publice demum vigere cœperit, & quasi postliminè in
vulgatiorem usum revocatum sit, quod eousque non
nisi inter paucos sanctiores & propheticos Divinæ Scri-
pturæ Mystas, quasi oralis & *παροπαρεδοτ* doctrina
latuerat, cum in ipso nihilominus Textu semper eorun-
dem accentuum figuræ sive characteres, quamvis non
in omnibus promiscuè exemplaribus, expressi essent.
Cæterum dari etiam nomina Accentuum Hebraica, cu-
jusmodi sunt Rebhia, Schalscheleth, Munach, Mahpach,
Jerah, Geresch, Geraschaim &c. haudquaquam infi-
ciamur.

MICULA VIII.

מלילא (prout Rex Tipcha, arietinum cornu refe-
rens, quando immediate Sillukum & Atnachum Impe-
rato-

ratores anteambulat, vocatur) non semper distingueretur, verum & positu irregulari defungi videtur. Instar omnium inspectari potest Gen. I, 16. וְאֵת הַקּוֹכְבִּים ubi hunc Tiphcham vicem virgulæ Makkaph, tanquam extritæ, simul obire dixeris. Porro מַרְבָּא mahpachatus, in Psalmis v.g. I. 2, 3. frequentissime obvius, & cum Athnacho, qua subdistinctionem ditionis accentuatoriæ majorem, facile decertans, veteribus parum innotuit. קְרָמָא pesikatus autem Ps. LXXXIV, 4. suo & ipse gaudet dominio; cum לְנִרְמָה sive Munach pesikatus, pronunciationem decore suspendens, euphoniæ potissimum subserviat Gen. I, 21. II, 5, &c. אֱלֹהִים tandem sive Geresch, præconem suum antecedaneum קְרָמָא respiciens, vocem illius sibi adhærescere & jungi indicat, ut Gen. I, 9. פֶּשַׁטָּא verò, hunc eundem anteambulonem obtinens, soli Euphoniæ inservit Gen. I, 22. *Buxtorfius*, eundem accentum super eadem voce bis positum in ejusmodi casu existimavit, *Epit. Gramm. p. 12.* Alii verò Paschtam ultimam vocis literam occupare, & per hoc à Kadma distingui, opinantur.

MICULA IX.

Ⲁⲓⲛⲉ, extra Avthentiam quidem Chaldaicam posita, in scholis tamen Masorethicis notissima & Chaldaeo-Rabbinica vox, pausam denotat sive distinctionem in medio versu, quæ per spatium, circello Textus Avthentici (non superlineari, sed mediano) notatum, indicatur, significatque in solens *ἄσπημα* respiratorium in sensu, qui præter morem in medio completus videtur, cum aliàs

B

ordi-

ordinariè cum Silluk in fine versus finiatur. Vid. *B. D. Pfeiffer. Hermen. sacr. p. 25.* Proinde versus Biblicus piscatus, sive per $\aleph \kappa \delta \delta$ diremptus, duo habet membra, quorum utrumq; , cum prius, tum posterius, ut integer Soph pasuk, seu mavis, ut unicus versiculus accentuatur, in quo nimirum accentus omnes, tanquam in unica regione, domini ac servi, distinguentes, subdistinguentes & conjungentes, sese respiciunt mutuò, & arcte à se invicem dependent. In loco Gen. XXXV, 22. habetur Silluk piscatus; in cæteris exulat, & subdistinctorem vicarium Athnachum habet. Talia loca XXV. *Buxtorfius exhibet Tiberiad. p. II. cap. II.* Et Masora certe Gen. IV, 8. vel in Bibliis Clodianis sic habet: פסוק פסקא במציעו פסוק
Sunt 28. versus, desinentes in medio versu. Sed Gen. XXXV, 21. eadem Masora tantum כה XXV. loca insinuat. Literæ vero Hebrææ ה & ו ob similem fere figuram facile poterant inter se permutari. Vid. *Dn. Weimari doctrina accent. Hebræa p. 104. & seq.*

MICULA X.

Enimverò laudatus Autor, cujus perinde, ac *B. Dn. Dörfelii*, Superintendentis in patriâ meâ meritissimi, Accentuatoris accurati, amicitia vel olim frui licuit, p. 108. inter loca piscata genuina & spuria distinguit. Illa omnia vult percensita subsequam in seriem: Gen. IV, 8. XXXV, 21. Num. XXV, v. ult. una cum sequente versu primo capitis XXVI. Deut. II, 8. His annumerat in accentuatione Decalogica Exod. XX, 14. Deut. V, 18. Item Jos. IV, 1. VIII, 24. 1. Sam. X, 22. XIV, 36. XVI, 2, 12. XXIII,

XXIII, 2, II. 2. Sam. V, 2, 19. VII, 4. XII, 13. XVI, 13.
 XVIII, 2. XXI, 1. XXIV, 11. 1. Reg. XIII, 20. Jer.
 XXXVIII, 28. Ez. III, 16. Hæc autem annotat Jud. II, 1.
 1. Sam. X, 19. XVII, 37. 2. Sam. VI, 20. XVII, 14. XXI, 6.
 XXIV, 10. Credo, Virum doctissimum per loca piscata
 spuria non ipso met Textus Biblicos, verum circellos
 modo quosdam spurios, à Masorethis textui Authentico
 non interfertos, sed ab aliis nescio quibus in certis tan-
 tum exemplaribus ascriptos, intellexisse. Cæterum
 asterisci in Bibliis Clodianis Ef. VIII, 3. & 2. Reg. I, 17.
 itidem *voſetav* aliquam *פסקה* subinnuere videntur.
 Sed tamen & Ezech. XLIII, 9. Piska, pausationi ac respi-
 rationi legentium inserviens, neque analogiæ accen-
 tuationis adversans, in iisdem Bibliis exhibetur.

MICULA XI.

Cum Dan. V, 25. in pariete scribuntur hæc verba:
 ופרסין מנא מנא חקל ופרסין
Numerabit, numeravit (scil. Numerans Deus, annos re-
 gni tui, & complens illos) *Appendit* (scil. Appendens
 Deus in bilance justitiæ suæ) *et dividentes* (sunt Medi
 ac Persæ regnum tuum inter se) De eò, quod Sapien-
 tes Chaldæorum non potuerint legere scripturam
 hanc, Interpretes variant. *Nicol. de Lira* ex mente Ju-
 dæorum docet, scripturam fuisse literis Hebraicis con-
 cinnatam. Alii putant, literas fuisse transpositas & mu-
 tatas, aut peregrinas & inusitatas: Alii, literas tantum
 initiales verborum singulorum, per abbreviaturam
 conscriptas: Alii denique, voces integras, characteri-
 bus Chaldaicis exaratas, at sine punctis; Chaldæos au-

tem nescivisse, quanam cuique puncta essent subjicienda, ut certum eruerent sensum. Vid. *B.D. Musæi Prælectiones MStæ in h. l.* Excutiemus, si lubet, in conflictu hanc ultimam sententiam, eò nixam fundamento, quod Rex desideraverit lectionem scripturæ certam, quæ certum verborum sensum evidenter gigneret: tres autem illæ vocolæ ita sese habuerint, ut suum quæque sensum gigneret, aut gignere certe potuerit varium; neque ita cohæserint insuper, ut certum contextum certamve constituerent periodum: unde verisimile fiat, dubitasse Chaldæos, quanam puncta cui voci essent subjicienda, cum alias ratio punctandi ex contextu & cohærentia vocum petenda veniat.

MICULA XII.

Quanto insignior est locus Psalm. LI, 7. ubi dicitur: *Ecce, in iniquitate conceptus sum, & in peccato* יִחַמְתִּי *ca-*
lesecit me mater mea; tanto notabilior est Chaldaismus hujus vocis, affirmativò ה pro ה positò. Est prætereà Pihel cum Sægol, propter subsequens Chatephsægol, perinde, ac Gen. XXX, 39. וַיִּחַמּוּ הַצֹּאֵן. Ut adeo non abs re existimaveris, in Lexico minori Buxtorfiano sphalma typicum irrepsisse, sub radice יחם, quando יחמתני ad Niphal legitur relatum.

MICULA XIII.

Quoties in Textu Avthentico particulæ præfixum & recipiunt; toties id genio Chaldaismi transcribitur.
 Exem-

Exempla passim obviant. Sic datur מָנָה farketum & mercatum Ps. CXVI, 4. à מָנָה, quæso, obsecro, quò sive quorsum Ps. CXXXIX, 7. Et per מָנָה, Ps. CXVIII, 25. Quæso, Domine, salva; מָנָה quæso, Domine, fac prosperè succedere! Sic מָנָה Ef. LIII, 4. à מָנָה: Sic מָנָה ecce Dan. VII, 8. à nonnullis hùc trahuntur.

MICULA XIV.

Particula מָנָה Esr. IV, 10, 11. haud incommode reducitur ad nomen מָנָה *tempus*, ita, ut מָנָה sit epentheticum. Proin contractè מָנָה. *Junius* reddit *Eodem tempore, tali tempore*, id est, die, mense, aut anno definito; annotans, temporis notationem literis fuisse præfixam, ceu factitare mercatores & pragmatici forenses soleant. Et idcirco exhibetur ibidem lectori v. 11. מָנָה מָנָה *exemplar epistolæ* ad Arthasastam missæ. Recurrit eadem particula sub eadem Decreti regii, ejusque scripti, notatione cap. VII, 12.

MICULA XV.

Et si Esra cap. VII, 12. in literis Arthasastæ vocatur מָנָה מָנָה מָנָה *Sacerdos peritus legis Dei cœlorum*; inde tamen haud probari illorum sententia potest, qui putant, Esram literas Avthenticas, quæ Samariticæ fuerint, in cubicas transformâsse. Contrà veris-

milititer nonnulli argumentantur ex Nehem. VIII, 8. (ubi sub Esra lectum fuisse in libro illo, nempe in lege Dei **מִפְּרֹשׁ**, hoc est, vertente Junio, *explanatè*, **וְשֵׁם סֹכֵל** במקרא *ita, ut legentes exponerent sensum, darent-que intelligentiam per Scripturam ipsam*) codicem illum legis, ex quo solennis hæc inscripta lectio fuerit, non suis modo consonis, verum etiam punctis vocalibus & accentibus constitisse. His nimirum absentibus, lectionem quidem vagam, probabilem, &, prout hodie usu inolevit, Rabbinicam; explanatam tamen, certam, & in negotio tanti momenti divinæ intelligentiæ ac plerophoriæ *μετὰ δόλῳ* fieri haudquaquam potuisse, censent. Certissimum præterea ex Dan. IX, 2. **ספרים** sive libros divinitus inspiratos in ipsa quoque *ἀκριβοῦς*, advigilante providentiæ divinæ oculo, reliquos mansisse, iidem supponunt, & characterem quadratum, hodiernum superstitem, ita suâ gaudere possessione arbitrantur, ut rationibus in contrarium allatis ab ea nulloatenus dejectus sit.

MICULA XVI.

Emphaticum est, quod Dan. III, 8. de accusatoribus Judæorum coram Nebucadnezare profertur: **וְאָכְלוּ**

קִרְצֵיהֶוֹן דִּי יְהוּדָיָא *Comederunt accusationes ipsorum Judæorum.* Cur autem comederunt? Est idiotismus Aramæus. Confer Syrum Luc. IV, 2. & Epist. Jud. 7. 9. ubi

Diabolus ipse vocatur **אֲכַלֵּי מִצְּרִי**, comedens obtre-

atio-

trationem, seu obrectator. Est autem *Comedere calumniam* idem, quod *Prodere ventris causa*. Nam qui proditoribus delectabantur, solebant conviviis eosdem excipere. Hi ergo dicebantur accusationes comedere eo, quod aliena viventes quadra criminarentur alios potissimum cibi ac ventris causa. Per Synecdochen speciei pro genere deinde quivis Sycophanta & calumniator calumnias devorare suas perhibetur. Unde actus cavillandi vocatur סֹאֲבֵי־לֶחֶם *de-voratio calumnie*, obrectatio Rom. I, 30. & divisim Joh. XVIII, 29.

MICULA XVII.

Cum Dan. II, 45. in somnio dicitur, אֲבֵן דָּוִד *Lapidem*, $\text{בִּידֵן הַדָּקָה פְּרוּלָה נְחֹשֶׁת חֲסֵפָא חֲסֵפָא וְדַהֲבָא}$ *qui non fuerit in ullis manibus, comminuisse ferrum, aes, lutum, argentum & aurum, ex quibus nempe compositus fuerit Colossus monarchicus; comminutio illa & contritio imperiorum, quæ Christo Lapidi vero, vivo & quadrangulari salutis nostræ, attribuitur, intelligi potest a) quæ dominium spirituale. Abolevit nempe Christus imperia Ethnica, dum cultum eorundem idololatriæ & impietatem per prædicationem Evangelii destruxit. Abolebit b) quæ dominium temporale: idque in consummatione seculi, sive in die extremo. Tunc videlicet Lapis hic de monte excisus, hoc est, ex Ecclesia, eeu monte Domini magno, qua humanitatem ortus, conteret hæc divisa imperia omnia, ita, ut non amplius inveniendus sit iis locus, regnisque terrenis omni-*

omnibus contritis & extinctis, regnum suum spirituale ad statum gloriæ perfectissimum provehet & extollet.

MICULA XVIII.

Esti vocabulum יד non semel inter *παρέλκειν* pleonastica & abundantia refertur; id tamen non semper, nec ubivis dicendum. Occurrit locus Efr. V. 12. ubi minus quadrat ista observatio. Profitentur ibidem de majoribus suis Judæi, quod Deus יְהוָה הִמּוֹ בְיַד נְבוּכַדְנֶצַּר

tradidit eos in manum Nebucadnezaris,

Regis Babylonie Chaldei. Ecquis hîc diceret, nomen יד *παρέλκειν*, aut esse superfluum? Simile iudicium ferendum est de מֵמֶר aut מֵאֵמֶר, Hebr. דְּבַר & דְּבָרָה, quæ interdum *πλεονάζειν* aut pro reciproco pronomine, perinde, ac רוּחַ נִפְשׁ &c. usurpari, haud equidem inficior; nolim tamen applicari hoc ad locum classicum Psalm. XXXIII, 6. Siquidem ibidem ejusmodi prædicatum extat (*Facere cælos omnemq; exercitum eorum*) quod τῷ ἀόγω, tanquam *principio quod* Joh. I, 1, 2. Col. I, 16. Hebr. I, 10. tribuitur. Nihilofecius verbum עָשָׂה, *Fecit, Creavit, ipsimet אֵל רוּחַ* sive Spiritui Dei, tanquam *principio quod*, Job. XXXIII, 4. in casu recto attribuitur ac vendicatur. Diluta igitur & minus idonea foret explicatio: *Verbo Domini* (i. e. *per Dominum*) cæli facti sunt; & *Spiritu oris ejus* (i. e. *per os ejus*) omnis exercitus eorum.

MICU.

MICULA XIX.

Prima bestia, ex mari ascendens, quam Daniel cap. VII, 3. vidisse narratur, leo fuit, ceu dicitur קדמיהא כתריה, additurque וּגְפִין דִּי-נִשְׂר-לֶה Et alæ aquilæ ipsi erant. Leoninam utique retulit speciem imperium Chaldæorum, ob leoninam Regum Chaldæorum potentiam, magnanimitatem & ferociam. Per alas vero aquilinas significari putatur summa celeritas, qua iidem in subigendis populis & conficiendis bellis usi fuere.

MICULA XX.

Cum Daniel ascendisse memoratur cap. VI, v. 10. על לביתה ובין פתחתה נגד ירושלים ומנין תלחה בזמנה הוא ברך על-ברכותי ומעלה ומודה קדם אלהה in domum suam, & fenestræ apertæ illi, in cœnaculo ipsius è regione Hierosolymæ; & temporibus tribus in die ipse procumbens in genua sua, & orans, & confitens coram Deo suo, sistitur; docet nos, Deo magis obediendum esse, quam hominibus Actor. V, 29. Versio autem faciei adversus Hierosolymam, juxta postulatum Salomonis facta 1. Reg. VIII, 48. scite dilucidatur à B. D. Hildebrando Ritual. orant. p. 21. & seqq. Tria tandem orandi tempora, eademque statuta, fixa & ordinaria David quoque commendat Ps. LV, 18. Et vero commodum, observante Junio ad h. l. fuit matutinum.

C

tinum, antequam prodiret Daniel ad negotiationum procurationem; meridianum, cum ad cibum capiendum reverteretur, uti de Josepho legimus Gen. XLIII, 16. & vespertinum, cum sese reciperet à negotiis. Idque adeo fecit apertis cœnaculi fenestris, hoc est, palam, neminem hominum veritus, in casu quippe confessionis versatus, quo per Regem, fraudibus Procerum inductum, ea præcipiebantur, quæ contra pietatem, contra Deum, contra religionem militarent; quo quidem in casu simulationi nullus datur locus.

COROLLARIA.

I.

Errores Reformatorum prædominantes fundamento fidei minime sunt conciliabiles; quæ fuit B. Lutheri, quæ est Theologorum γρησίως Lutheranorum, quæ & mea sententia, ante aliquot jam annos ex hac cathedra defensa, utut eam Περσονιδίου cuidam Gallicano, scripta mea satis impotenter calcitranti, cujus tamen Χάρτας τῆς ἐπιτελευτήσας ἡ ἐδευτάς ἔ ἀναποκρίσεως ἀξιώτηας ne vidisse quidem contigit, parum arrisisse intelligam.

II.

Si vera est celebris Theologi Reformati, ejusdemq; Irenici & Henotici, assertio, QVOD inter nos & ipsos NON AGATUR DE MUTANDA SENTENTIA; ecqua, malum, speranda reunio?

III. In-

III.

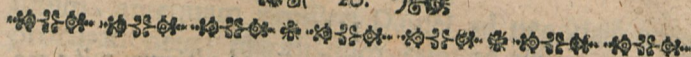
Incredulitas & impœnitentia finalis ad ultimum vitæ momentum sub duplici ratione ac notione pertinet 1) prout istud ultimum τὸ ὄν est hujus vitæ terminus, 2) prout idem istud ultimum τὸ ὄν est simul initium aternitatis. Priori modò consideratur quâ meritum aternæ damnationis; posteriori quâ actualem illationem ejusdem; & ita cum laqueo Judam suffocante à nonnullis comparatur. Priori modo Christus pro ea satisfecit; posteriori modò non item.

IV.

*Intelligendus ita videtur B. Meisnerus noster Quæst. III. Vexat. §. 13. Postremum, inquiens, Judæ in mundo viventis peccatum, actus ille suspendii novissimus & momentaneus, simul fuit primum Judæ damnati & in inferno existentis peccatum, cujus nulla im-
petrari potest venia.*

Ex d. a.

Σ Χάυθετε, Μυσσών τέκ^α
 Καί γλωπείων Φίλ' ιερών,
 Ἀγαλλιῶμαι, ὑψόθεν
 Πᾶν αἴσιον ἢ εὐχομαι
 Τεαῖς μενοιαῖς ἢ κέποις.
 Ὑπερτάτοις ἐν δάμασι
 Νείων πόροι τὴν καλά,
 Καὶ εὐλογοῖ πόρῳ τήν
 Σπυδὴν ἐν ἱεραῖς ἀντολῆς
 Βίβλος σελίδι τε πανσόφω
 Θεοσύτοις Πνεύματ^α
 Σπυδασμένην Ἀσμπερές.

Commendanda DN. RESPONDENTIS SUE
 industrie id dabit

PRÆSES.

Fd 6020 II

(2)

ULB Halle 3
003 772 209

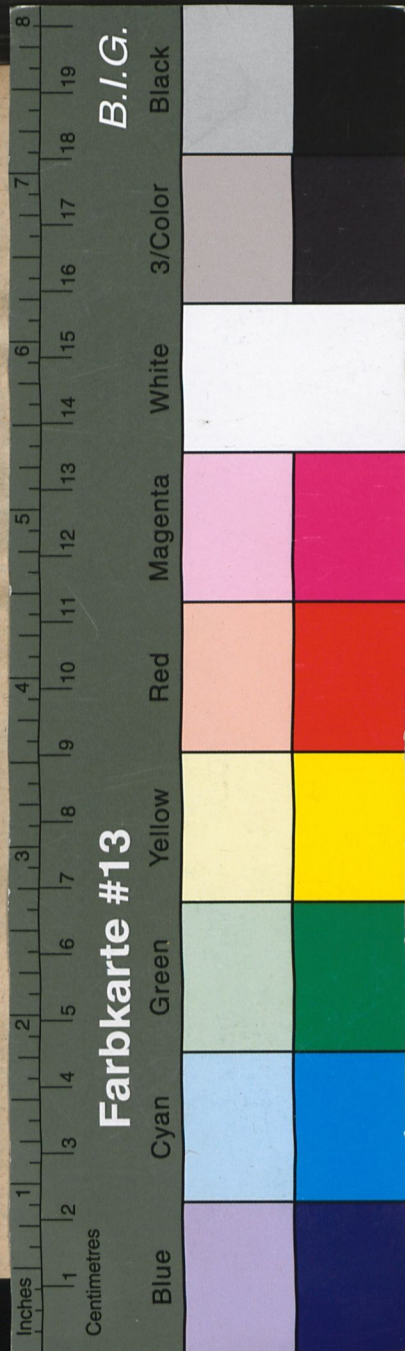

7A-90C

WMA 2015

B.I.G.

Farbkarte #13

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

AS XX.
CHALDAICÆ

v. Ex. gen. in V.

Nov. MDCCIII.

THEOLOGICO

λογια submittent

ESES

ORUS Sonntag/

Prof. primarius,

NDENS

CHAUBERT,

Noricus.

af.

WILHELM KOHLESII.

